

## Standing Like a Tree\* / Tom Valovic

I miss those plush leather lined caves of the sort that occupy the innards of old hotels. If the hotel is a bit shopworn with a slightly tattered history, so much the better, as the older I get the more the idea of "old" becomes this strangely attractive thing that draws me into certain experiential secrets.

Lines engraved across a forehead are for celebration of one sort or another or quiet reflection not something to carve away with a surgeon's knife. Here's the thing: there is no perfection, only process and endless meanderings as we stumble into delight or (usually) something less. Lines of a face, rings of a tree simply record the journey such as it is: Gnarled and twisted --- the tree persists, survivor of how many unkind winters.

\* A well known posture in Qigong practice

לעמוד כעץ\* מאת תום וולוביק, תרגמה לעברית רות ר. © 2024

אני מתגעגע למערות ההן שבמעמקי בתי-מלון ישנים,  
רהיטי-עור רבובי-קטיפה.

ואם המלון שחוק קמעה, מרופט וממורט –  
מה טוב, כי ככל שאני מתקדם בשנים,

כן הופך המושג "זקן" למשהו מושך באופן מוזר  
הקורא לי אל סודות-חוויה מסויימים.

חריצים החרוטים במצח הם נושא לחגיגה  
מסוג זה או אחר או להרהור עמוק, ואין

להסירם בספין המנתח. וזהו הדבר:

אין שלמות, אלא רק תהליך ושוטטות אין-סופית  
תוך התקלוחנו בעונג או (בדרך-כלל) במשהו פחות.

קמטי-הפנים, כטבעות גזע-העץ מתעדים פשוט את המסע  
כפי שהוא: מיובל ועקלקל – העץ מתמיד לו,

שריד של מי יודע כמה חורפים אכזריים.

\*תנוחה ידועה בתירגול שיגונג.